

Всичко Загоріе отъ Сливенъ до Месемвриѣ прѣминѣло въ рѣцѣ-ты на Византийци-ты. А Елтимирова-та земя край Тунджѣ была прѣдана отъ Византийскій царь на Боеслава съ титулъ „Мизійскій деспотъ.“ Оставалъ само единъ Пловдивъ. Тоа градъ са-чувалъ отъ 1000 конника и 2000 пѣшака, които го бранили юнакѣ. Византийци-ти ся-мѣчили много да разбиѣтъ каменнѣ-ты стѣнѣ на тоа градъ, нѣ всичко излизало на пусто: ништо не можили да му сторѣтъ.

Боеславъ, когото поддрѣжалъ младѣй Андроникъ, зель да задава страхъ на Тръново, дѣто блѣгарскій свѣтъ былъ избралъ на царство *Михаила*, сына на видинскій намѣстникъ Страшимира. Михаилъ дошълъ въ Тръново съ маджарско-влашкѣ войскѣ, коѣта была поканена отъ прѣвъ Дунава да дойде да подкрѣпи избрание-то му. Той оште не сѣднѣлъ на прѣстола прѣминѣлъ Старѣ планинѣ и обетѣнилъ планинскѣ-тѣ крѣпость Консисъ, дѣто Боеславъ ся-былъ окопалъ и укрѣпилъ. Обетѣние-то на тоа градъ ся-протакало цѣлѣ годинѣ, та Михаилъ нѣмалъ врѣмя да иде да подкрѣпи Пловдивъ, който былъ обетѣненъ изново отъ Византийци-ты. Най-сетнѣ нѣкои изневѣрени Пловдивчене едниѣ ношть прѣдали града на Византийци-ты. Нѣ отъ другѣ странѣ и Блѣгаре-ти призели крѣпость-тѣ Консисъ; а Боеславъ побѣгнѣлъ при Андроника. Слѣдъ това Михаилъ ся-спустиѣлъ въ Тракиѣ, та призель источнѣ-тѣ ѣ часть до Одринъ. Самъ Андроникъ сѣдѣлъ съ войскѣ-тѣ си при Димотѣ и глѣдалъ съ очи-ты си какъ градове-ти и села-та въ Одринскѣ-тѣ областъ прѣминували едни слѣдъ другѣ подъ власть-тѣ на Блѣгаре-ты. Слѣдъ това Ми-